

ANU HUUSKO

Foliomatka 2011

Anu Huusko
Foliomatka 201

© 2023 Anu Huusko

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0051-4

Kannen toteutus: Neotar Oy: Janica Suomela, Matti Pohjola

Shakkiruutugrafiikka, kuvituksen ideointi: Tommi #thomba Mähönen

Dreamlinerin valtavat moottorit jyrähtivät käyntiin. Näyttö edessä istuvan matkustajan penkin selkänojassa toivotti tervetulleeksi kymmentuntiselle Finnairin lennolle AY001 Los Angelesiin. Olin läkähdyksissäni juostuani käsimatkatavaroideni kanssa satojen metrien pituisen matkan Helsinki–Vantaan ykkösterminaalista laajennetun kakkosterminalin portille 53 muita matkustajia väistellen ja *excuse me*:tä hokien.

Liittymälennon ja jatkolennon välillä olisi pitänyt olla reilusti yli tunti, mutta ensimmäinen lento myöhästyi lähdöstään 20 minuuttia. Tämä riitti aiheuttamaan monien matkustajien jatkoyhteyksien menettämisen eri puolille maailmaa. En halunnut olla yksi heistä, jotka jäisivät terminaaliin katsomaan suihkukoneen pakokaasuvanaa ja setvimään siirtopalveluiden kanssa korvaavaa reititystä. Seurasin jännittyneenä, kun lentokoneen näytöille alkoi ilmestyä liittymälennon loppuminuuteilla tietoja jatkoyhteyksien lähtöporteista.

Frankfurt – lähtöportti 24

Manchester – ota yhteyttä siirtopalveluihin

Amsterdam – ota yhteyttä siirtopalveluihin

Milano – siirry välittömästi lähtöportille

Los Angeles – siirry välittömästi lähtöportille

Olin haaveillut matkasta Kaliforniaan lähes koko elämäni. Äitini oli antanut minulle kyydin Oulun lentoasemalle muutamaa tuntia aiemmin. Yleensä hän pulputti kuin papupata. Hänen lempiaiheitaan olivat erityisesti laittomat maahanmuuttajat, presidentti Trump ja erilaiset tulevaisuudenskenaariot, joilla ei vaikuttanut olevan mitään yhtymäkohtaa todellisuuteen ja joista olin saanut jo enemmän kuin tarpeekseni. Tämän puolen tunnin mittaisen matkan aikana hän oli kuitenkin lähes vaiti. Ainoa kerta, kun hän avasi suunsa oli auton pysähdyttyä lentokentän matkustajienjättöpaikalle. Äiti kysyi:

– Mitä kautta se Lara on sinulle sukua?

Isäni Mirkku-serkku asuu Ruotsissa. Hän otti yhteyttä minuun keväällä 2017, ja kertoi poikansa tehneen DNA-testin amerikkalaisessa palvelussa. Mirkku suositteli minullekin testin tekemistä. Kuulin tuolloin ensimmäistä kertaa haploryhmistä ja kuinka niiden avulla voisi jäljittää perimäänsä tuhansien vuosien päähän. Innostuin ajatuksesta, mutta kakistelin aluksi testin hintaa. Hetken mietittyäni päätin kuitenkin, että minulla olisi siihen varaa, ja tilasin testipaketin.

Äitini oli tehnyt sukututkimusta 1980-luvulla, kun kukaan ei ollut vielä kuullutkaan internetistä. Hän oli törmännyt seinään useiden sukuhaarojen kohdalla, koska kirkonkirjat olivat monin paikoin palaneet kirkkojen mukana. Näin oli käynyt muun muassa Lumijoen kirkolle, joka paloi ukkosmyrskyssä 14. kesäkuuta 1882 ja Hailuodon kirkolle, joka oli syttynyt tuntemattomasta syystä tuleen elokuussa 1968. Mietin, että olisi hienoa löytää omia juuria uuden teknologian avulla ja jatkaa äidin työtä.

Sain oman testipakettini ja lähetin näytteen palveluntarjoajalle. Muutaman viikon kuluttua sain sähköpostiini ilmoituksen DNA-tulosten valmistumisesta. Näin siellä Mirkun pojan tulokset läheisenä sukuna, kuten odotinkin. Muita tuttuja nimiä en osumaluettelosta löytänyt. Suosittelin pian testiä äidin puolen serkuilleni, jotta kirkonkirjojen puuttuvat tiedot saisivat uutta selvyyttä ja pystyisin erottamaan vertailuissa äidin puolen sukuun viittaavat tulokset. He tarttuivat ehdotukseeni ja suosittelivat samoilla tulilla testiä myös oman isänsä puolen serkulle, Matille.

Lara oli edellisen vuoden lopulla istunut tietokoneensa ääressä Kaliforniassa, Riversiden kaupungin liepeillä. Hiekkakiven sävyinen, kauniiden harkoista ja metallielementeistä valmistettujen aitojen ympäröimä kivitalo sijaitsi kukkuloiden reunustamalla asuinalueella. Karusta aavikkoympäristöstä huolimatta taloa ympäröi vihreä ruoho, muutama palmu, ja Lara kasvatti pihallaan myös hedelmiä kotitarpeikseen. Lähimmän kukkulan päällä Lara pystyi näkemään

ristin. Laran äiti oli opettanut hänet rukoilemaan niin pian kun Lara oli oppinut puhumaan, ja Raamatun opetukset olivat Laralle elämän tärkein ohjenuora.

Nettiä selatessaan Lara löysi jotain, mikä kiinnitti hänen huomionsa: DNA-testi. Hänen isoäitinsä oli aina kantanut sisällään surua. Sen oli aiheuttanut tieto, että hänen oikea äitinsä oli hylännyt hänet pienenä vauvana. Lara ymmärsi, että tieto biologisista vanhemmista olisi ollut mieluisa myös hänelle. Koska isoäiti oli nukkunut pois jo vuosia sitten, Lara päätti tilata testin joululahjaksi isälleen, Chrisille.

Perhe oli kokoontunut joulunviettoon, ja Lara ojensi lahjan Chrisille.

- Mikäs se tämä on?
- Se on DNA-testi. Ajattelin, että tekisit sen selvittääksemme, keitä oikeat isovanhempasi olivat.
- Jaa, vai niin.

Chris ei oikein tiennyt, mitä testi tarkoitti tai mitä siitä seuraisi, mutta päätti leikkiä mukana ja lupasi tehdä testin.

- Mahtava juttu, isä! Toivottavasti me saataisiin paikattua aukko perheemme historiassa.
- Olisihan se kiva.

Sukututkimuksen tekijät kuulevat usein, että kaikki suomalaiset ovat sukua keskenään. Tämä vitsiltä kuulostava lausahdus konkretisoitui, kun testien mukaan myös serkkujeni isän puolen serkku, Matti Mikola osoittautui myös minun sukulaisekseni. Siinäpä olisikin työmaata selvittää, kuinka tämä sukuyhteys rakentui. Urakka laajeni entisestään, kun sähköpostiini kilahti muutaman kuukauden kuluttua DNA-palvelusta lähetetty englanninkielinen viesti:

Hei Saara. Kiitos, että jaoit minulle tietosi. Itse asiassa isäni on sinun kolmannen polven serkkusi, ja minä hoidan hänen profiiliaan. Ennen testin tekemistä meillä ei ollut mitään käsitystä siitä, että hänellä on 24 prosenttia suomalaista perimää! Hänen äitinsä, eli minun mummoni jätettiin vauvana talon portaille San Franciscon Oaklandissa, emmekä ole koskaan tienneet, ketkä hänen vanhempansa ovat. Isoisovanhempani ovat siis meille täysi mysteeri. Yritän nyt löytää yhteyksiä tätä kautta, ja olen jo löytänyt suomalaisia nimiä DNA-osumista, kuten Rytkonen, Kultala ja Lankila. Olen jäljittänyt tällaisia nimiä erityisesti Berkeleyn alueelle, mutta mikään niistä ei ole tuottanut tulosta. Toivon, että voisimme tehdä yhteistyötä ja löytää uusia tietoja. Kiitos. En ole koskaan tuntenut ketään Suomesta.

–Lara Blackwood

Minulla ei ollut mitään käryä Laran mainitsemista nimistä. Kuittasin viestin lyhyesti valitellen, etten ollut kuullut sellaisista. Lara ei kuitenkaan antanut periksi, vaan jatkoi tenttaamistani mahdollisesti Kaliforniaan muuttaneista sukulaisista.

Laran sinnikkyys palkittiin. Muistiini palasivat isän äidin Amerikan sukulaiset Bostonin läheltä, jotka olivat vierailleet kotonamme ja

muun suvun luona 80-luvun lopulla. He olivat isomummoni Antti-veljen ja tämän vaimon, Adolfinan kaksi tytärtä. Olin kirjoittanut heille vierailun jälkeen mummon apuna useita joulukortteja, mikä auttoi muistamaan heidän nimensä ja jopa osoitteensa Massachusettsin Fitchburgissa.

Lara lupasi tutkia, löytyisikö hänen tiedoillaan yhteyttä fitchburgilaisiin. Ystävystyimme pian myös Facebookissa, ja nähtyäni Laran kuvan tunsin ja tiesin sisimmässäni yksiselitteisesti, että hän olisi sukua isäni äidin kautta. Tämä yhteys olisi vain löydettävä ja todennettava. Se vain oli helpommin sanottu kuin tehty.

Innostuin tutkimuksesta senkin vuoksi, että isäni sukupuussa oli aukkoja. Aukoista vähäisin ei ollut isän äidin isä, josta oli liikkeellä pelkkiä huhuja ja kertomuksia. Ainoa vihje mahdollisesta isoisaisästäni oli ”varma tieto” hänen omistamastaan maatilasta ja tilan nimestä.

Soitin isäni Terho-serkulle. Hän on ollut innokas sukututkija vuosikymmenten ajan. Sain häneltä pian sähköpostiini tietoja suvusta 1700-luvulle asti. Terho yllättyi iloisesti uusista lähisukulaisista ja oli mielissään uuden teknologian tuomista mahdollisuuksista. Terho kertoi, että hän oli jättänyt ilmoituksen Massachusettsissa julkaistavaan sanomalehteen, kun hän oli 1980-luvulla etsinyt Antin ja Adolfinan jälkeläisiä. Ilmoituksen lisäksi Terho oli tarvinnut paljon hyvää onnea, että oikeat henkilöt olivat lukeneet ilmoituksen ja Terhon etsimät sukulaiset olivat löytyneet.

– *Hei! Tässä on se Lara, jonka kanssa olen jutellut,*

kirjoitin Terholle Messengerissä linkittäen Terholle samalla Laran Facebook-profiiliin.

Terho vastaili viesteihini lyhytsanaisesti, mutta kiitteli usein tekemästäni työstä ja löydöistä. Hän teki pian oman DNA-testin.

Helpotukseksi se osoittautui omaakin tulostani paremmaksi osumaksi Laran testin kanssa. Minun ei tarvinnut enää huolehtia isäni isoisästä Laran sukujuuria tutkiessa, koska Terhon sukuyhteys Laraan tuli suvun tunnetulta puolelta.

Minun ja Laran sekä Chrisin ja oman isäni, Pertin kasvopiirteissä oli niin paljon yhtäläisyyksiä, että olisimme voineet olla lähisukulaisia. Yhteistä sukututkimuksen kannalta oli myös, että San Francisco oli palanut kirkonkirjoineen maan tasalle 1900-luvun alussa. Oli oikeastaan erikoista, että luotin minulle aiemmin täysin tuntemattomaan nettituttavuuteen, eli Laraan niin paljon, että aloin tehdä vastikkeetonta työtä löytääkseni hänen isänsä isovanhemmat.

Pian vaihdoimme kuulumisia Messengerissä Laran kanssa lähes päivittäin. Sain häneltä viestin juhannuksena, kun olimme laittamassa ruokaa grillikodassamme. Lähetin hänelle kuvan kodasta sekä ulkopuolelta että tulisijasta, jonka reunalla ruokamme oli valmistumassa: loimulohta sekä foliossa avotulella kypsennettyjä kermaperunoita ja kevätsipulia. Lara kertoi, ettei ole koskaan nähnyt vastaavaa ja arveli, että kota on tarkoitettu grillaamiseen kylmillä ilmoilla.

- *Sopiihan se siihenkin. Tiedätkös, että hikisen työpäivän päätteeksi kuumana päivänä suomalainen lämmittää saunan! Ulkoilmaa monin kerroin lämpimämpi sauna saa lämpimän ulkoilman tuntumaan hetken ajan mukavan viileältä, vastasin. Lämpimällä ilmalla kodan sisällä grillaaminen ei tunnu ollenkaan liian kuumalta.*
- *Wau! Isäni on varmasti innoissaan tällaisesta. Minun on pakko näyttää tämä hänelle!*

Keskustelimme ajoittain myös politiikasta. Kesäkuussa 2018 maailmaa kuohutti Yhdysvaltain käytäntö erottaa siirtolaislapsia vanhemmistaan. Sanomalehti Kaleva uutisoi siitä siteeraamalla

Melania Trumpia. Hän sanoi inhoavansa lasten erottamista vanhemmistaan. Kaleva mainitsi myös säilöön otetun teini-ikäisen tytön. Hän oli kertonut paikalla käyneelle asianajajalle pitävänsä huolta itselleen tuntemattomasta ja nuoremasta työstä ja opettaneensa muille lapsille, kuinka nuorempien vaippa vaihdetaan. Uutinen sai minut voimaan pahoin, enkä voinut käsittää, kuinka idioottina barbaarina pitämäni Trump oli Yhdysvalloissa niin suosittu. Eihän hänen vaimonsakaan näyttänyt pitävän miehen tekemisistä!

Laran sukujuurten kartoittaminen vei minut mennessään. Messengerissä käymiemme keskustelujen aikana selvisi myös nopeasti, että meidän molempien isien polvet olivat heidän heikko kohta; heillä oli ollut niissä vaiva jos toinenkin. Tämä tieto vahvisti arvaustani yhä voimakkaammin isän äidin sukuun Vihantiin, koska Laralla ei ollut DNA-osumia Mirkun puolelta Kaakkois-Suomesta.

Uppouduin kaikkiin löytämiini Vihannin seudun historiasivustoihin ja löysin tutulta kuulostavia nimiä. Tein työtä kuitenkin täysin hakuammunnalla: tutkin yksi henkilö kerrallaan, kuka on asunut missäkin ja onko hänellä ollut puolisoa ja lapsia.

Innostukseni määrää ei voinut mitata millään tavalla, kun tein ensimmäisen omatoimisen sukupuulöydön löytäessäni Terhon vanhemmat Geneanetistä. Se oli palvelu, jonne perustin myös ensimmäisen oman sukupuun. Sain kirjata sinne myös lähisukua, joista en ollut ennen Terhon luona vierailua koskaan aikaisemmin kuullutkaan, kuten Hämeenlinnaan muuttaneen Hanneksen ja Hattulaan muuttaneen kenraalin, Kaarlon.

Tietooni tuli myös kaksi muuta sotiin osallistunutta sukulaista: Juho, joka nähtiin todennäköisesti viimeisen kerran talvisodan aikoihin Suomussalmen taistelussa, ja jonka tiedetään huutaneen: *Älkää ampuko, täällä on Jussi Sokka Vihannista!* sekä Mikko, jonka tiedettiin menneen Venäjälle taistelemaan punaisten puolelle ja osallistuneen Venäjän – Viron väliseen sotaan; Hanneksen tallentamien tietojen mukaan Muurmannin legioonassa.

Legioona oli brittien värväämä joukko-osasto, joka muodostui Suomen sisällissodan aikana Neuvosto-Venäjän puolelle paenneista punakaartilaisista. Se taisteli yhdessä brittien kanssa muun muassa Suomen hallituksen lähettämää Vianan retkikuntaa vastaan

Petsamossa ja pohjoisessa Itä-Karjalassa vuonna 1918.⁽¹⁾ Mikon uskotaan kuolleen punatautiin.

⁽¹⁾ Lähde: Wikipedia

Löysin myöhemmin Mikon tietoihin hyvin sopivan profiilin perheineen MyHeritagesta pohjoiselta paikkakunnalta, jossa ei tiettävästi ole asunut samannimistä sukua. Profiilin ylläpitäjä oli norjalainen mies. Hän ei ole edelleenkään vastannut tiedusteluihini. Myöhemmin muutkin löytämäni yhteydet tähän perheeseen ovat pysyneet vai. Kenties Mikko vain halusi kadota, mutta syytä siihen ei kukaan tiedä.

Mikko Soka tarkka profilointi olisi tärkeää, Terho viestitteli.

Tutkin DNA-tuloksia perusteellisemmin. Huomasin, että Larallakin oli yhteistä DNA:ta Matin kanssa – jopa enemmän kuin minulla. Lara taas oli löytänyt omissa tutkimuksissaan yhteisiä nimiä äitini suvun puolelta. Tulokset näyttivät lisäksi yhdistyvän äitini puolen serkkuihin. Koko tutkimuspakka meni hetkessä sekaisin. Olin ollut jo täysin varma, että yhteys Laraan löytyisi helposti isän puolelta, mutta nyt pitikin alkaa metsästä jotain, joka olisi sekä äidin että isän puolella ja sen lisäksi tädin miehen suvussa! Käsitin nopeasti, että tutkimukset laajentuivat hetkessä Vihannista Keski-Suomeen, Päijänteen ympärille, Siikajoelle sekä lähdetietoja ajatellen painajaismaisiin Hailuotoon ja Lumijokeen.

Jostakin kumman syystä Lara oli edelleen luottavainen tärkeimmän yhteyden löytymisestä isäni suvun puolelta. Chris oli Laran kertoman mukaan jopa todennut:

*En pääse yli kasvonpiirteidemme yhteneväisyyksistä,
kun katson Saaran lähettämiä kuvia.*

Omien tuntemustenikin vastaisesti jätin tämän täysin huomioimatta uusien DNA-osumien löydyttyä. Sukututkimus oli minulle täysin uutta ja olin opettelemassa sitä kantapään kautta. Lara pystyi kertomaan isoäidistään vielä sen verran, että hän oli syntynyt noin 1920. Hänen ottovanhemmilleen jätetyssä lapussa kerrottiin, että oikea äiti toimi viihdealalla, jonka vuoksi hän ei kertomansa mukaan pystynyt huolehtimaan lapsesta. Oliko siis suvussamme Hollywood-tähtiä ja heidän jälkeläisiään? Tämä käsitys oli juurtunut Laran perheeseen hyvin tiukasti, ja hän kertoi selvittäneensä suomalaisten vaikutusta Yhdysvaltain viihdeteollisuudessa. Hän sanoi löytäneensä Korven, Youngrenin ja Grönroosin nimistä yhteyksiä viihdealalle. Ajatus kutkutteli, ja se vei minut hetkeksi mukanaan.

Jos aloittelevaa harrastesukututkijaa voisi vielä vähän enemmän saada sekaisin, niin tämä tieto lisäsi tutkittavien paikkakuntien listalle

Pudasjärven. Pudasjärven Oinaista, joista viihdealan nimet polveutuivat, oli saatavilla tietoa jopa 1500-luvulle saakka. Myöhemmin saamieni tietojen mukaan suku oli tullut Pudasjärvelle Norjasta.

Tarvitsin kunnon mietintätaun, ja onnekseni sainkin sen. Toimin ammatikseni kääntäjänä, ja olin saanut kevättalvella asiakkaaltani kutsun heidän järjestämiin grillibileisiin Bonniin. Hetken asiaa harkittuani olin jo ostanut kollegani Mariannen kanssa lentoliput Frankfurt am Mainiin. En usko, että olisin muutoin lähtenyt käymään Saksassa ja Beethovenin kotikaupungissa, jonne Frankfurtista piti vielä matkata pari tuntia junalla tai bussilla. Nautin valtavasti Rheininlaakson maisemista, ja reissu onnistui kaiken kaikkeaan hyvin vain neljään päivään puristetuksi pikamatkaksi.

Joskus hetken päähänpistot tarjoavat parhaita kokemuksia. Grillibileissä meille neuvottiin vierailupaikaksi lähellä sijaitseva goottilinna. Siellä vierähti muutama tunti komeissa ja korkeissa maisemissa kuin siivillä. Reissun aikana yllätyin myös suurten tavaratalojen valtavista perinnevaateosastoista. Saatavilla olisi ollut lederhoseneita ja muita olutfestareiden vakiovaatteita. Otin niistä muistoksi valokuvan, mutta vaatteet jätin kauppaan.

Saimme grillibileiden päätyttyä kyydin takaisin Bonnin keskustaan Etelä-Ruotsista autolla saapuneen pariskunnan kyydissä. En malttanut olla kysymättä, minkälainen maahanmuuttajatilanne heidän kotipaikallaan oli. Median välittämä mielikuva sai Malmön ympäristön kuulostamaan lähes sotatantereelta. Pariskunta kertoi, että tilanne on ollut huono, mutta se on kohentunut hiljalleen, ja he pitivät sitä jopa hyvänä.

Koska ilta oli vielä nuori, lähdimme Mariannen kanssa tutustumaan Bonnin iltaelämään. Katuja pitkin kävellessämme kuulimme musiikkia

korttelin–parin etäisyydeltä. Kävelimme eteenpäin, musiikki vaimeni, mutta seuraavassa kadunkulmassa se taas voimistui.

- Kyllä me käydään katsomassa, mistä tuo kuuluu, ja mitä siellä tapahtuu! sanoin Mariannelle.

Lähdin kävelemään vauhdikkaasti musiikin suuntaan.

- Odota! Marianne huusi perääni.

Parin kadunkulman jälkeen löysimme itsemme 80-luvun suosikki-artistin, Kim Wilden ilmaiskeikalta. Keikka kuului suuren pyöräilykilpailun oheisohjelmistoon. Liikutuin näin upeasta yhteen-sattumasta, josta meillä ei Mariannen kanssa ollut mitään ennakkotietoa. Olimme Frankfurtissa ihmetelleet kävelykadun päähän tuotuja myyntivaunuja, muttemme ottaneet selvää, mistä oli kyse. Nyt nämä samat myyntivaunut olivat Bonnissa.

Bonnista kotimatalle lähtiessämme naureskelimme rautatie-asemalla tovin laiturikylttiä, jossa oli merkintä 2/3. Durmstrangin taikuuden oppimisen instituutin sijaan päätimme kuitenkin hakeutua laiturille, josta lähtisi juna takaisin Frankfurt am Mainiin. Olimme varanneet myöhäisen lennon Suomeen, että saisimme käyttää koko sunnuntain vielä shoppailuun. Kumpikaan ei vaan ollut muistanut tarkistaa, ovatko kaupat Saksassa sunnuntaisin auki. Tuskin kumpikaan meistä on koskaan tutkinut lentoaseman tax free -myymälää niin tarkasti kuin tuona sunnuntaina Frankfurtissa!

Kotiin palattuani olin taas täynnä intoa ja tarmoa. Sovimme Terhon kanssa tapaamisen hänen luokseen ennen kuin lähtisimme koko perheen kanssa ajamaan Turkuun, laivalla Itämeren yli Tukholmaan tapaamaan Mirkkua ja sieltä edelleen Ruotsin rannikkoa pitkin takaisin kotiin. Olin haaveillut tästä matkasta jo vuosia. Ruotsin rannikko on mielestäni kaunis. Erityisesti odotin Korkearannikon näkemistä.

Tutkimustyö on ollut huomattavasti vaivalloisempaa Terhon aktiivisimpina sukututkimusaikoina. Parituntisen vierailuni aikana Terho esitti minulle maakunta-arkistoihin ja akateemisille tutkijoille lähettämiään kirjeitä ja niihin saatuja vastauksia. Sain ottaa niistä kuvia omien tutkimusteni tueksi.

Terhon sukututkimusarkiston tiedot saatuani pieneksi kuvittelemanani isän puolen suvun tiedot räjähtivät yhtäkkiä käsiini, ja edessäni oli loputtomalta tuntuva suo, varsinkin kun selkeää yhteyttä Kaliforniaan ei näkynyt kenenkään tiedossa olevan henkilön historiassa.

Tilasin MyHeritage-sukupuu- ja DNA-palvelun todettuani Geneanetin turhan suppeaksi ja kankeaksi omiin tarpeisiini. Löysin äidin puolen serkkujeni sedän MyHeritageen rakentamasta sukupuusta mielenkiintoisen naisen. Hän oli Sokaan suvusta ja syntynyt Yhdysvalloissa, mennyt naimisiin serkkujeni isän äidin sukulaisen kanssa ja muuttanut Suomeen. Suvusta löytyi myös toinen nainen, joka oli asunut ainakin elämänsä loppupuolella Kaliforniassa. Nämä tiedot olivat minulle täysin uusia, koska olin siihen mennessä kuullut ainoastaan Antista ja Adolfinasta.

MyHeritage avasi sukututkimuksen aarrearkun. Valitettavasti aarrearkku sisälsi myös runsaasti väärää tietoa. Vain harvat vaivautuvat tarkastamaan niiden todenperäisyyttä ja oikeellisuutta alkuperäisistä lähdetiedoista, kuten kirkonkirjoista ja väestönlaskentatiedoista. Istuin silti tietokoneella usein pikkutunneille saakka kopioiden tietoa myös minulle paperiversioina annetuista sukupuista, ja toivoin löytäväni niiden kautta johtolankoja.

Äidin isän sukua kaivaessani löysin myös etäisempiä yhteyksiä Suomen historian merkkihenkilöihin. Ne vahvistettiin useammaltakin taholta, mutta muiden käyttäjien tiukkasävyisten kommentojen saattelemana hävittää yhteydet.

*Saara,
voisitko poistaa sukupuustasi Hannu Hoikan kytkennän
Sten Nauclerukseen. Asia on hieman arkaluontoinen,
enkä haluaisi ”julistaa” sitä ympäriinsä. Olen yrittänyt
todentaa asiaa DNA-testein.*

terv. Timo

Tällaiset viestit tulivat minulle täysin puskista. Minulle nämä olivat lähinnä kivoja tietoja, mutta käytännössä täysin merkityksettömiä. Jokaisesta käyttämästäni palvelusta pomppasi esiin ihmisiä, jotka halusivat DNA-testien avulla joko todistaa tai hävittää todisteet

ANU HUUSKO

Foliomatka 2021

Kirjan tarina kertoo poliittisesti aktiivisesta Saarasta, joka innostuu sukulaisensa vinkkaamana tekemään DNA-testin. Testitulosten myötä Saara löytää suomensukuisuudesta yllättyneen Amerikan sukulaisen, Laran ja pääsee unelmamatkalle Kaliforniaan.

Keskustelut uskonnollisessa ympäristössä kasvaneen Laran kanssa saavat Saaran tarkastelemaan poliittisissa piireissä ja päivälehdien sivuilta kehittynyttä maailmankuvaansa, jonka pirstaloituminen Kalifornian matkan aikana oli räjähtävä alkupotku sen uudelleenrakentumiselle maailman koronatoimien aikana.

9 789523 300514